

CHƯƠNG VII

Điếu thuốc vẫn tiếp nổi cháy mãi trên tay Minh Tâm, anh nghe lòng buồn vô hạn!

Đầu óc anh rối loạn, anh không còn biết tính cách nào và tin lời ai nữa đây.

Hoàng Phúc nhìn Tâm mà thương hại người bạn thân cùng chơi chung với nhau rất thân thời trung học.

Tâm là một học trò giỏi có tư cách, không hút thuốc uống rượu, thế mà bây giờ đến tìm Hoàng Phúc, Tâm với gương mặt đầy sắc đỏ vì uống quá nhiều bia.

Và trên tay Tâm còn cầm mấy lon bia cùng gói thuốc ba số năm đến nhà Phúc.

Phúc lên tiếng hỏi:

- Tâm này! Mà có gì buồn mà uống bia, lại hút thuốc nhiều như thế hả?

- Mà thay đổi nhanh chóng quá tao không ngờ. Phà khói thuốc Tâm thở dài về chán nản:

- Tao buồn lắm Hoàng Phúc!

Vỗ vai bạn Phúc nói:

- Mà nên nhớ Phúc và Tâm là hai thằng bạn thân nhất. Có chuyện gì buồn vui phải chia sẻ cùng nhau. Tại sao mà buồn mà không tâm sự với tao là thế nào?

Tâm lắc đầu khổ sở.

- Thật ra ở hoàn cảnh tao hiện giờ. Rồi anh lại im lặng cúi đầu.

Tâm yên lặng cúi đầu chẳng lẽ anh vạch áo cho người xem lưng? Chẳng lẽ anh kể chuyện xấu của vợ cho anh biết hay sao?

Tâm đau khổ vợ cùng, chỉ gần vợ một lần, mà tại sao nàng lại có thai? Anh có cần tìm hiểu tác giả của cái thai ấy không?

Minh Tâm lại cầm lấy lon bia đưa lên môi uống ừng ực! Không được đã đến thế này cần phải nói trắng ra sự thật, thế mới hợp tình hợp lý:

Nhìn bạn cứ buồn ngẩn ngơ, không nói gì nữa, Phúc cũng lơ mơ đoán hiểu được chút ít!

Tâm buồn vì... Ngọc Hân. Vì từ khi cưới vợ xong Phúc thấy Tâm có vẻ thay đổi tánh tình hay trầm tự buồn bã, trên gương mặt mỗi khi đến giảng đường.

Minh Tâm ngày xưa và Minh Tâm ngày nay thay đổi hẳn. Ngày xưa Tâm vui vẻ trẻ trung hay vui, khôi hài, nay buồn rầu già đi trước tuổi.

Không chịu nổi sự cảm lạnh của Tâm, Phúc lựa lời hỏi khéo:

- Mà làm sao buồn bả Tâm?

Tâm nhả khói, thả hồn trong đau khổ, nghe lời bạn hỏi, anh chột tỉnh:

- Hả? Mà hỏi tao cái gì?

Phúc kêu lên:

- Trời ơi! Mà thần thờ như kẻ không hồn vậy Tâm?

Như bị khơi vết thương rỉ máu Tâm buồn giọng:

- Tao... Tao đang buồn thôi.

- Nhưng tại sao lại buồn? Buồn chuyện gì? Nếu thấy không tiện nói tao nghe thì thôi, nhưng mà không được buồn đến như thế!

Lời khuyên của Phúc làm sao vá được vết thương lòng của anh được chứ?

Nhìn lon bia trước mặt, với đôi mắt đó ngầu. Tâm cứ tự nhiên hỏi chính mình. Không ngờ đời mình lại bất hạnh từ lúc cưới Ngọc Hân!

Tại sao mình ngu muội, ham tiền, tài sắc của Hân hay ham thứ gì khác hơn danh dự của mình? Để hiện tại mình phải ray rứt mãi thế này?

Phúc vỗ vai bạn:

- Mà say lắm rồi! Tối nay ngủ lại đây với tao phải không?

Tâm vò đầu bứt tóc kêu gào:

- Phúc ơi!... Tao ngu lắm... ngu dần lắm! Tao cưới vợ... mà vợ tao có người thừa hưởng trước rồi.

Hoàng Phúc nhìn bạn sững sờ, không hiểu đó là lời nói của Minh Tâm hay là rượu nói? Tâm đau khổ đến thế đó hay sao?

Rồi Tâm gục đầu nương đôi mắt lơ lơ đưa tay chỉ vào chiếc cặp nói:

- Đó, quần áo tài sản của tao, mày có cho tao tá túc ở đây một thời gian được không?

Phúc không hỏi lại, anh đã hiểu Tâm có chuyện buồn vô tận. Quàng vai dìu bạn đến giường gần đó! Phúc đã hiểu Tâm buồn vì Hân mà ra. Phúc cũng không vội hỏi thêm gì ở Tâm, chỉ sợ lòng tự ái mặc cảm về chuyện gia đình của hai người khó giải quyết!

Hoàng Phúc dè dặt bằng cử chỉ an ủi, nên sốt sáng lo cho bạn nằm xuống chiếc giường của anh, trong lúc Tâm đã say không còn gượng dậy nổi...

Suốt một đêm Hân chờ đợi chồng đến tuyệt vọng, cô nằm khóc âm thầm một mình trong phòng.

Còn bà Trí cũng thao thức âu lo chờ đợi con về. Từ thuở bé đến khi lập gia đình, chưa bao giờ Tâm vô phép đi bỏ nhà mà không thông qua ba mẹ một lời.

Bà thấy buồn, những tưởng cưới vợ cho Tâm cả nhà sẽ vui vẻ thêm, ai ngờ bây giờ chỉ thấy nước mắt và buồn tẻ.

Nếu biết được thế này, bà đâu cưới vợ cho Minh Tâm làm gì thêm lo.

Nửa muốn điện thoại trách bà Hiền nữa lại thôi. Bà Trí không muốn vì con cái mà phiền lòng đến bạn bè nên thôi.

Rồi bà Trí lại nghĩ, có thể Tâm gây sự với vợ, thật là nó làm cho bà không hiểu gì cả.

Đường như trong lòng Tâm máu ghen tuông đang trỗi dậy, làm nó bất bình bỏ đi chơi.

Nghĩ như thế, bà Trí không trách Hân, có lẽ Tâm ghen vì Hân đi làm thường về trễ. Và lại ý của Tâm cũng không muốn Hân tiếp tục công việc từ lâu rồi.

Bà Trí nhìn đồng hồ, đã mười giờ đêm mà Tâm vẫn chưa về, lòng dạ bà lại sốt lên, bà lên tiếng gọi dì vú:

- Chị Hai! Chị lên phòng. xem Ngọc Hân ngủ chưa? Hỏi xem Tâm đi như thế này có nói bao giờ về không?

Rồi bà lắc đầu than thở:

- Dâu với con, chán ơi là chán.

Dì Vú nói khẽ:

- Bà chủ an tâm để tôi hỏi rõ xem. Hân cũng khổ tâm lắm chứ không ít. Thường thì cậu chủ thương yêu chiều chuộng lắm chứ, hôm nay cậu lại khác lạ Mợ ấy cũng nóng ruột lắm chứ không phải một mình bà chủ đâu.

Từ ngày về làm dâu gia đình Tâm, Hân hay tiếp vú công việc lật vật nên có cảm tình với vú. Hân cũng thấy bớt buồn, đỡ cô đơn lúc không có anh Tâm ở nhà.

Thấy vú bước vào phòng. Hân vội lau nhanh những giọt lệ còn đọng nơi khóe mắt, Hân hỏi:

- Vú hả vú?

Nhẹ đẩy cửa vào bà vú nói:

- Tôi đây, mợ chưa ngủ à?

Hân đáp nhỏ:

- Dạ chưa. Có việc gì vậy vú. Con khô chịu trong người quá, con muốn chết cho rồi vú ơi!

Vuốt nhẹ tóc Hân, vú an ủi:

- Mợ đừng nói bậy đó, mợ có tâm sự gì cứ nói, tôi có thể giúp mợ được gì cho mợ! Bà chủ bảo tôi lên đây hỏi mợ xem cậu chủ đi có nói bao giờ về không?

Hân gục mặt xuống gối khóc:

- Vú ơi! Con khổ tâm lắm, con chờ đợi anh Tâm. không biết bây giờ anh đi đâu con muốn đi tìm anh ấy về cho mẹ con vú ơi!

Bà vú khẽ nói:

- Tôi biết chắc chắn cậu Tâm đến nhà cậu Hoàng Phúc chứ không đi đâu.

Khi xưa họ thường đến tìm nhau đi chơi lắm! Nhưng cậu Tâm không bao giờ vắng nhà, ở nhà ban đêm nên bà lo như thế. Bây giờ khuya quá rồi, mợ có thấy cần ăn gì không, tôi mang lên cho mợ ăn để khỏe.

Hân nức nở:

- Không vú ạ! Con không thấy đói, con không ngờ, có chồng con lại khổ thế này vú ơi! Tâm cứ nghi ngờ, không thể thông cảm cho con.

Bà vú nói:

- Đàn ông là vậy đó mợ. Tôi cũng thấy mấy tháng nay, cậu mợ hạnh phúc nên tôi cũng mừng lắm, không ngờ lại có chuyện ghét bỏ nhau như thế.

Hân nhìn vú, nước mắt chảy dài:

- Vú ơi! Con yêu chồng con nhiều lắm! Thế mà anh ấy làm con khổ quá!

Vú gạt đầu:

- Vợ chồng thì phải thương yêu nhau rồi vả lại tôi thấy cậu cũng dễ thương lắm. Tôi nuôi từ nhỏ, nên tôi rất hiểu ý giận đó rồi lại quên, chỉ một hai ngày cậu sẽ về năn nỉ mợ thôi mà.

Hân lại khóc:

- Anh Tâm không tin con, cứ nghi ngờ con mà bỏ đi chơi như vậy!

Bà Vú ngạc nhiên:

- Không tin mợ điều gì? Chẳng lẽ không yêu cậu ấy mợ chịu làm vợ cậu sao?

Bất chợt Hân gục đầu vào vai bà vú:

- Vú ơi! Vú thương con nghe vú. Con khổ lắm.

Vú ngậm ngùi vuốt nhẹ vào lưng Hân:

- Mợ hiền quá, lại thành thật nữa.

Chuyện ra sao mợ nói cho tôi nghe, để tôi khuyên cậu chủ giúp giùm mợ:

Hân vội lau nước mắt, hy vọng và tin tưởng vu có lòng thương lo lắng. Hân nói rõ sự thật cũng chẳng sao, nghĩ thế Hân lên tiếng:

- Thưa vú! Thật ra con có lỗi, con là người có lỗi, chứ không phải là anh Tâm.

Vú ngạc nhiên:

- Nhưng mợ có lỗi gì chứ?

Suy nghĩ một thoáng Hân nói:

- Lẽ ra con không nói cùng vú, nhưng con tin tưởng vú... Vú ơi! Con rất sợ anh Tâm bỏ con, sợ mẹ chồng con ghét bỏ không thương con. Bây giờ chỉ có vú là người con tâm sự vú ơi!

Vú an ủi:

- Mợ cứ nói thật. Tôi có thể giúp mợ được phần nào?

Hân lịm người đi trong uất nghẹn:

- Thưa vú! Trước khi con về làm vợ anh Tâm... con đã thất thân với người khác...

Nói được bấy nhiêu Hân bật khóc, vú siết bờ vai Hân an ủi:

- Mợ nín đi, đừng xúc động như vậy không nên đâu. Cậu Tâm đã biết rõ mọi việc về mợ rồi ư?

Hân gật đầu:

- Vâng con biết mình lỗi lầm, đã van xin anh Tâm tha thứ. Con khổ lắm vú ơi! Ba mẹ con cũng không hề hay biết sự nhục nhã này của con. Con đã nhẹ dạ, cả tin nên bị lừa gạt.

Sự thật con yêu anh Tâm, con muốn anh đừng sỉ nhục ba mẹ con. Đừng đối xử tàn nhẫn với con và đưa con trong bụng.

Ngừng, giây lát, Hân lại tiếp:

- Chính sự có thai của con mà ra cơ sự. Anh nghi ngờ đưa con trong bụng con không là con anh ấy!

- Cậu này thật là lạ? Vậy là con của ai chứ?

Hân lại hỏi vú:

- Vú à, có khi nào chỉ gần nhau một lần mà có thai, không vú?

Bà Vú nhìn sững Hân rồi nói:

- Cô chứ mợ, chuyện đó thì thiếu gì.

- Con gái có chồng... và rồi có con từ đêm tân hôn là bình thường thôi.

Hân nghe vú nói, cô bớt lo âu:

- Có nhiều trường hợp như thế không hả vú?

- Nhiều lắm! Mợ đừng lo sợ việc đó nữa, cậu Tâm sẽ nghĩ lại thôi.

Hân tươi nét mặt:

- Con cảm ơn vú, nếu không có vú giải thích con hiểu chắc con sẽ tự vẫn chết thôi!

Bà vú nhìn Hân:

- Mẹ à! Mẹ về sống chung với tôi hơn hai tháng nay, tôi cũng quý mến mẹ. Nhưng nói cho cùng, không phải tôi bệnh vực cho cậu Tâm mà nói ra. Cậu Tâm có lý của cậu Tâm. Riêng mẹ đã nhận xét và hiểu biết đúng về sự việc làm của mình mà hối hận ăn năn, điều đó cũng tốt. Mẹ phạm lỗi, cậu Tâm nghi ngờ là đúng. Nhưng theo tôi, cậu Tâm muốn lánh mặt mẹ là chờ thời gian xem có sửa đổi hay không? Đến lúc ấy tôi tin chắc cũng không muộn. Vì thật ra cậu Tâm rất yêu mẹ, yêu qua hình ảnh mẹ mấy năm ở nước ngoài. Tôi tin rằng cậu ấy không thể bỏ mẹ dễ dàng đâu.

Hân khóc nức nở:

- Cũng tại lỗi nơi con tất cả. Vú ơi! Con đã ngu dại, mà hỏng hạnh phúc nơi chồng con... Bây giờ biết anh ấy ở đâu mà con tìm?

- Khuya rồi! Mẹ định đi tìm cậu.

- Vâng! Con cần gặp anh Tâm ngay con cứ ngỡ giận con rồi anh lại về. Nếu anh Tâm có hành động không muốn liên hệ đến con nữa, con sẽ chết không sống nổi đâu vú ơi!

Vú khẽ khuyên Hân:

- Tội gì mẹ phải chết! Mẹ đã có thai rồi, cậu Tâm có nghĩ gì thì mặc kệ, mẹ cứ lo cho thân. Hay là tôi bàn với bà chủ cho mẹ về bên nhà ở cho vui vẻ, chờ sanh xong lúc ấy cậu Tâm sẽ suy nghĩ lại mà yêu mẹ nhiều hơn.

Bà vú đã lớn tuổi, có gia đình, có hiểu biết nên giàu lòng thương, đã khuyên Hân như thế Hân nhẹ lòng lo:

Hân lau nước mắt nói:

- Vú ơi! Con thấy anh Tâm muốn bỏ con, con khổ quá vú ơi!

Vú cố an ủi:

- Mẹ đừng nói quẩn, tôi sẽ cố gắng giúp mẹ, tôi không để mẹ buồn. Khổ đâu. Thật lòng mà nói, tôi cũng thấy tội nghiệp mẹ vô cùng. Thôi mẹ ngủ đi, sáng mai tôi đi tìm cậu Tâm sẽ cho mẹ biết tin.

Bà vú đẩy cửa phòng bước ra ngoài thương cho số phận của Ngọc Hân. Phận làm người giúp việc bà đâu dám nói gì hơn, chỉ biết an ủi Hân thôi. Nhưng

bà cũng hiểu rằng, bà Trí nếu biết được việc hư hỏng của Hân, chắc chắn không bao giờ bà để yên cho Hân và Tâm sống gần nhau.

Còn với Minh Tâm, bà vú đã hiểu rõ tính tình của cậu, rộng lượng tha thứ, lại thuần tính, nên việc xảy ra đã hơn hai tháng nay, thế mà đến hôm nay Tâm mới bộc phát ra mặt.

Rồi thời gian Tâm sẽ nghĩ lại mà tha thứ cho Hân. Bà vú cũng cầu mong như thế.

Đêm ba vú gặp Ngọc Hân trên phòng, đến những lần vú tìm đến nhà Hoàng Phúc khuyên can năn nỉ Tâm trở về nhà.

Tâm đều một mực từ chối, quyết định trở lại nhà khi nào Hân không còn hiện diện.

Bà Trí cũng đã biết chuyện do người bàng quang xầm xì bàn tán, rồi tự trách mình đã quá tin bạn, bà trách bà Hiền đã có ý lừa gạt bà, nên bà có ý đuổi khéo Hân về nhà mẹ ruột.

Minh Tâm thì đi biệt biệt không về. Bà Tổ lặng thinh không nói một lời nào với Ngọc Hân.

Sống trong gia đình chồng không có một ngày vui, điếm tựa duy nhất còn lại là bà vú. Nhưng bà cũng không can gián gì được. Dù sao bà cũng là người đứng đứng bên lề nhìn Hân đau khổ.

Nỗi đau vẫn hiện hữu trong đầu óc Hân không bao giờ dứt...

- Cậu Tâm! Ngọc Hân nhờ tôi mời cậu về nhà, cô ấy có chuyện muốn nói với cậu.

Tâm nhếch môi cười buồn:

- Vú à! Con chẳng còn chuyện gì để nói với cô ấy nữa. Thấy mặt cô ấy là con khổ, con tức điên lên được. Thấy cô ấy khóc, con càng xúc động chịu không nổi, vì thế mà con im lặng chịu đựng mấy tháng nay. Nhưng bây giờ thì con muốn tránh mặt...

- Tại sao vậy cậu?

Tâm thở dài:

- Lúc này con cũng không hiểu con nữa vú ạ! Làm sao con hiểu Hân được. Thấy mặt cô ấy là con sợ... con không thể dịu dàng ôn hòa với cô ấy được.

Vú nói như phân bày:

- Tôi hiểu cậu Tâm ạ! Nhưng theo tôi Hân yêu cậu thật sự mà. Và nếu... có con thì đó là con của cậu!

Nhìn trân trân bà vú Tâm hỏi:

- Mẹ con cũng đã biết?

- Vâng! Bà chủ đã biết tất cả. Tâm đưa tay chặn lấy bờ môi hỏi:

- Thì ra vú đã biết sự thật? Nhưng thưa vú, chuyện con cái ấy, con không muốn nghe một ai nhắc đến nữa.

Bà vú buồn bã lắc đầu:

- Tôi về cậu Tâm ạ!

Tâm vẫn ngồi yên trên ghế, nói với thưa với bà vú:

- Vú nhắn giùm mẹ con, khi nào cô ấy dọn về nhà mẹ cô ấy, thì bảo mẹ con cho con hay tin, con sẽ về. Và vú đừng bao giờ đưa cô ấy đến đây, con không muốn gặp cô ấy nữa!

Đó là những lời kể lại của bà vú cho Hân nghe. Đến hôm nay vẫn còn in đậm trong lòng Hân.

Tâm đã muốn chia xa Hân, Tâm không còn muốn nghe cô giải bày van xin năn nỉ.

Đúng là anh không tha thứ cho Hân. Nhưng Hân vẫn cố hy vọng chờ đợi đến ngày sinh để mọi người nhìn rõ mặt con, để minh bạch cho Hân thôi.

Hân khóc thật nhiều khi sắp xếp quần áo và dùng cá nhân của mình vào chiếc valy.

Hân chờ đợi bà vú về để biết ý định lần sau cùng của Tâm như thế nào.

Hân viết cho chồng một bức thư ngắn gọn:

Anh yêu dấu!

Em hiểu giờ phút này em không có quyền nói nhiều, mà chỉ nên làm vừa lòng anh. Em đã nghe vú nói lại anh bảo rằng trong gia đình nếu có em, không có mặt anh về nhà. Ý của mẹ muốn em trở về bên ba mẹ em để anh trở về gia đình.

Thư này em viết ngắn, em xin phép anh cạo em về nhà từ hôm nay. Mong rằng vú sẽ cho anh biết rõ mọi việc...

Người vợ đau khổ luôn yêu anh.

Ngọc Hân.

Hân viết xong lá thư thì bà vú cũng về tới, bà liền lên tiếng:

- Tánh tình cậu Tâm khó lay chuyển quá, cậu ấy bảo không dám gặp mặt mợ. Thôi mợ ạ! Đừng suy nghĩ gì nữa chỉ làm mợ thêm buồn chẳng ích gì.

Hân lau lệ đưa lá thư cho bà vú.

- Con nhờ vú đưa lá thư này tận tay anh Tâm, và bảo anh ấy về nhà với mẹ con. Có anh, mẹ con sẽ không buồn nghe vú.

Bà vú gật đầu:

- Mợ cứ về bên nhà, tôi thương cả hai, những khổ tâm mà tôi cũng không biết làm sao cho ổn được.

Hân xách valy đứng lên:

- Để con ta chào mẹ! Rồi con đón xe về nhà luôn vú ạ!

- Ừ! Tạm thời như vậy, có gì tôi sẽ cho mợ biết tía sau nghe mợ.

Bà vú nói chuyện, chứ thật ra vợ chồng sống chung nhau hơn hai tháng dù có đau khổ thế nào Hân cũng thấy yên tâm hơn về sống bên mẹ.

Đến bên mẹ chồng Hân nói:

- Thưa mẹ, con đã nói với vú.

Hân nghẹn lời nấc lên lệ chảy dài. Lát nữa vú sẽ giúp con kêu anh Tâm về cho mẹ.

Bà Trí lạnh lùng nhìn nơi khác:

- Chuyện không phải do tôi, chuyện ai làm gây ra, đem phiền đến gia đình tôi. Cô về bên ấy nói sao cho khéo, để bà bạn tôi đừng hiểu lầm mà giận tôi đấy!

Hân áp úng:

- Thưa mẹ! Con không dám buồn phiền mẹ đâu, chỉ có con muốn cúi lạy xin lỗi mẹ.

Bà Trí không thèm nói thêm, đứng lên bước vào trong: Hân lặng lẽ bước ra khỏi cửa nhà.

Chiếc taxi được ngừng hẳn trước biệt thự Đình Nghi. Hân bước xuống xe xách valy đi vào ngõ.

Bà Hiền nhìn thấy dáng con buồn vô hạn, bà biết chuyện gì xảy ra.

Nhìn quanh Hân thấy buồn, ngày nào cũng chính nơi đây, nơi ngõ nhà này cô đã được xe đưa rước nhộn nhịp rình rang.

Còn bây giờ chỉ một thân trở về trong buồn tẻ, đang mang đầy vết thương rỉ máu trong lòng.

Bà Hiền ra đón con thật vội vàng bối rối:

- Vào nhà đi con. Con mệt lắm hả Hân?

Nhìn mẹ lòng yêu thương dâng đầy nơi khóe mắt. Hân lại khóc, thương cho mẹ biết dường nào.

Hân bước vào vào trong, mệt mỏi lên giường nằm. Cô cầu mong sao đến ngày sinh... Hân sẽ sanh một cậu bé giống Minh Tâm như đúc. Khi đó Hân biết rằng thương để tha thứ tội cho chính Hân. Cô thương cho số kiếp mình và thương cho giọt máu trong bụng nàng biết bao nhiêu.

Hân đóng cửa căn phòng lại, cũng căn phòng này, khi xưa Hân sống thợ mộng chang chút suy tư, trừ những ngày sầu khổ vì Thái Điền bỏ rơi. Hân chưa bao giờ thấy cô đơn như bây giờ.

Hân nghe tiếng côn trùng rì rào trong đêm vắng lặng. Cô chưa hề thấy cô đơn như bây giờ. Rồi chợt nhớ đến căn phòng của vợ chồng cô mà càng thêm buồn...

- Không biết Tâm đã xem thư của Hân? Anh suy nghĩ thế nào? và đã về gia đình chưa?

Hân cảm thấy nóng cả ruột, muốn gọi xe trở về bên ấy tìm Tâm, để ngã vào lòng anh mà khóc. Rồi nước mắt Hân lại thấm ướt áo anh như ngày nào. Khóc ướt cả gối lại được anh an ủi năn nỉ thương yêu.

Ngọc Hân cắn răng cho khỏi nấc lên thành tiếng, sợ ba mẹ biết được cô đang khóc.

Nhớ lại... Nhớ lại để mà buồn mà khóc Hân cảm thấy chán chường mệt mỏi. Tại sao lúc nào Hân cũng nhớ đến chuyện đã qua, cứ ngỡ là ngày hôm nay để đau đớn dần dặt mãi không thôi.

Nhưng Tâm ơi! Nói gì nữa đây khi mà em và anh đã chia xa nhau rồi hả anh?

Em cứ nghĩ anh sẽ rộng lượng sẽ tha thứ lỗi lầm của em, sẽ dìu dắt em, dạy bảo em trên đoạn đường còn lại, nhưng em đã hụt hẫng đã thất vọng hoàn toàn rồi Tâm ơi!...

Thái Điền nhìn về phía đông, anh khi thở dài. Thoáng chốc mà đã gần hai năm trôi qua, sau ngày anh trốn chạy chối bỏ tình yêu chân thật của Hân.

Nàng đi lấy chồng đã hơn bốn tháng còn gì.

Điền nhớ lại anh có chút nuối tiếc ngậm ngùi, nhưng trông anh bây giờ có vẻ chững chạc nghiêm chỉnh không còn như ngày trước nữa.

Mãi suy tư nghĩ ngợi. Điền đã đến công công ty anh mới hay.

Thái Điền đang cùng Huy Thắng đứng bên nhau xem bản thiết kế thì Cẩm Vân đến tìm Điền.

Thái Điền nhìn thấy Cẩm Vân, anh nói nhỏ gì với Huy Thắng rồi đi nhanh đến chỗ Vân, đôi mắt anh sáng long lanh niềm vui, anh hỏi khẽ:

- Vân! Em đi đâu vậy?

Cẩm Vân cười tươi lấy tay lau vết vôi trắng xóa bám dính nơi cánh tay của Thái Điền.

Cô bữu môi cười duyên dáng:

- Đến xem anh làm việc!

Thái Điền nhìn xuống quần áo mình:

- Dơ quá, vừa từ công trường về đây, ra xe anh đưa em về, Anh cần tắm cái đã, xong rồi anh đến đón em đi xem ca nhạc.

Cẩm Vân lườm mắt nhìn Điền:

- Lại bay bươm đi chơi nữa phải không?

Thái Điền cười nheo mắt:

- Tại cuối tuần mà em, ngày thường dễ gì được đi. Công việc của anh chồng đóng ra đấy.

Rồi anh cúi xuống hôn vào trán Vân nói tiếp:

- Nhớ em vô cùng vậy đó!

Vân mím môi:

- Nhớ... nhớ mà em lại đến đây tìm, chứ anh không thèm lại thăm người ta.

Ngắt chót mũi Vân, anh yêu thương:

- Anh nói rồi, công việc của anh chồng đồng ra đấy. Em không yêu anh mà cứ hờn giận anh hoài.

Vân lườm anh:

- Phải rồi! Không yêu mà đi tìm đi kiếm. Nói nghe dễ giận ghê đi vậy đó!

Siết nhẹ bờ vai Vân, Điền nói giọng trầm ấm:

- Xin lỗi công chúa của anh ạ!

Vân dỗi hờn xoay nhìn nơi khác:

- Hổng thèm...

Điền cười trêu chọc:

- Giận anh trông gương mặt em đẹp ghê vậy!

Vân ngúng nguẩy:

- Anh nói nghe hay lắm, em nghỉ chơi với anh, khôn dễ sợ.

Điền ôm choàng vai Vân âu yếm:

- Anh khôn gì đâu! Anh yêu em chứ bộ.

- Nhưng trái lại em chẳng thèm yêu anh.

Ngắt mũi Vân, anh chế nhạo:

- Đúng rồi! Không yêu anh mà lại đến đây tìm anh phải không? Nhìn vào đôi mắt em là anh hiểu ngay thôi đi bé cưng ơi!

Gỡ tay Điền ra Vân nói:

- Ừ, em không thèm nói với anh nữa đâu người gì... ghét ghê.

Điền xoay mặt Vân lại, anh cười hôn vào má nàng:

- Lên xe đi em. Anh đưa em về nhà.

Cầm Vân không tranh cãi với anh nữa, cô bước lên xe ngồi, gương mặt trầm tư suy nghĩ.

Cử chỉ cùng hành động lời nói của Điền có đáng cho Cầm Vân tin không? Có thành thật cùng cô hay là giả dối?

Yêu Điền thật đấy, nhưng Cầm Vân vẫn lo ngại, nỗi lo Điền vẫn là con ngựa chững. Vân không thể nào kèm đây cương được.

Điền nhìn Vân như đoán được ý nghĩ của người yêu trong đáy mắt buồn ấy, anh khẽ nói:

- Cầm Vân! Dường như em đang ngờ vực không tin anh?

Cầm Vân vẫn im lặng suy tư.

- ...

Điền khẽ thở dài tiếp lời:

- Vân à! Anh rất buồn về cuộc sống phóng túng lãng mạn của anh trong thời gian trước. Anh đã làm em nghi ngờ lo âu.

Vân ơi! Anh đã biết mình bỏ phí thời gian bao lâu nay. Giờ gặp em cũng chính là lúc những suy nghĩ trong cuộc sống của anh đã hoàn toàn thay đổi. Anh yêu em bằng chính con tim chân thật không hề gian dối cùng em đâu.

Nhìn anh, Vân trầm tư:

- Em rất yêu anh. Nhưng mà... có những lúc vắng anh, ý nghĩ trong em dường như có gì đó sai lệch nên lại lo sợ. Sợ anh sẽ thay đổi, sẽ làm khổ em.

- Thời gian sẽ chứng minh lòng thành thật của anh đối với em Vân ạ!

Điền dừng xe lại trước cổng nhà Vân.

Hai người nhìn quanh rồi tay trong tay hôn nhau vội vã... Điền mở cửa xe cho Vân bước xuống anh nhắc nhở Vân:

- Sửa soạn nhanh nghe em, anh sẽ lại đón em ngay!

Vân nhoẻn miệng cười:

- Vâng! Anh đến nhanh, nếu không em sẽ giận đó!

Cầm Vân nhìn theo Điền đang cho xe chạy mất hút trong dòng người, nhìn dáng anh vừa gặp khi nãy trông anh phong trầm miệt mài với công việc.

Vân thấy ở Điền có cái gì đó thay đổi không còn như những lời bạn bè Vân nói, một Thái Điền lãng mạn ga lăng...

Có lẽ Điền đã thoát ly quá khứ hoàn toàn và nghiêm chỉnh làm lại từ đầu. Vân vẫn biết ngày xưa, nếu Điền muốn chinh phục người con gái nào, dứt khoát là anh đạt được mục đích.

Vân lại nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ. Cô khẽ gật đầu nói khẽ với chính mình:

- Điền ơi! Có lẽ hiện tại một chân trời tươi sáng mới mở trong tim em. Em tin chắc rằng anh là một người đàn ông đã thay đổi, đã trở thành một người tốt phải không anh?

Yêu anh nhưng vẫn lo ngại về quá khứ của anh. Hôm nay nhìn tận mắt trong bộ đồ xây dựng, bụi bám đầy quần áo, tự nhiên em thấy lòng mình nhẹ hẳn, không còn day dứt băn khoăn lo sợ nữa...

Và có lẽ chính anh cũng nghĩ rằng anh đã trút bỏ hết được gánh nặng, cái gánh nặng mà anh tự tạo ra, tự anh chông chát từ thời điểm bùng nổ đại khờ thời gian trước mà cứ ngỡ mình tài.

Điền cứ ngỡ tình yêu đến với Ngọc Hân là tình yêu bất diệt. Bây giờ anh mới thấy và biết được đó chỉ là ngộ nhận giữa hai phía chưa xác định được đâu mới là tình yêu chân thật!

Thì ra! Có lẽ trong tận cùng suy nghĩ của anh, một con người có chút thời gian hoan lạc như Điền, anh cũng thấy cần phải phục thiện, sửa đổi để làm một người tốt.

Quá khứ có lẽ vương vấn mãi, nhưng Điền đã tìm quên như chạy trốn lỗi lầm và cuối cùng trở thành một bài học, về cá nhân anh cho khoảng thời gian cuộc đời còn lại của Thái Điền...

Sau ngày Minh Tâm bắt đầu chuyển công tác lên miền núi sương mù... Tâm đang soạn giáo án để mai lên giảng đường, họp mặt nhóm sinh viên giỏi ngoại ngữ về dự giờ tại trường Đại học.

Bất ngờ thay cho anh, đến công tác nơi đây anh gặp được Bích Loan, cô bạn gái cùng lớp thời còn trung học.

Đi xa có được bạn bè nên Tâm vui vô cùng. Anh cũng mong có thể đỡ ngỡ ngàng khi bước vào nhận nhiệm vụ mới.

Buông cây bút xuống bàn, Tâm mỗi lấy điều thuốc Giờ đây như thiếu thuốc là người bạn đồng hành của Tâm trong những ngày cô đơn nhất.

Tâm đưa tay bấm chiếc nút máy cassette. Tiếng ca sĩ vang lên bài ca "Tình nhớ" buồn da diết náo lòng...

- *"Tình ngỡ đã quên đi như lòng vẫn rộn rùng..."*

Bài hát vừa chấm dứt, thì tiếng gõ cửa cũng vang lên theo sau đó. Tâm ngồi bật dậy, dụi tắt điều thuốc lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Tiếng nói thật ngọt vang lên:

- Em Bích Loan vào được chứ anh Tâm?

Tâm mở cửa mời Loan:

- Vào đi Bích Loan! Đến tìm anh có việc gì không?

Nụ cười thật có duyên nở trên môi Loan nói:

- Không có gì anh ạ! Đứa em vừa mang cho em một ít trái cây. Loan đem đến chia cho anh dùng với em vậy thôi.

Tâm cười nói:

- Cảm ơn Loan nhé. Như thế này mãi chắc là anh phải mắc nợ Loan dài dài.

Loan lại cười:

- Nhưng mà... Loan không đòi anh phải trả bao giờ đâu. Đừng lo Tâm nhìn Loan.

- Ngày mai có sinh viên dự giờ. Loan đã soạn xong những đề tài cần cho buổi họp ngày mai chưa?

- Đã xong rồi anh Tâm! Nhưng Loan vẫn lo, vì đây là lần đầu tiên trước những sinh viên đầy hiểu biết, Loan vẫn hơi run.

Tâm cười động viên:

Tiếp xúc cho quen Loan ơi! Lần lần không có gì dỡ ngỡ nữa đâu.

Nhìn anh, Loan hỏi:

- Còn anh! Đã xong chưa?

Tâm ngã người ra thành ghé nói:

- Vừa xong là Loan đến. Nếu không xong có lẽ phải nhờ Loan làm tiếp tục cho hết phần cuối đây!

Loan liếc nhẹ anh:

- Anh Tâm lại trêu Loan rồi. Loan làm sao tiếp tục bài cho anh, một thầy giáo ngoại văn giỏi, hạng nhứt như anh hả chứ?

Tâm cười nhìn Loan nói khiêm nhường:

- Loan khen anh quá lời rồi đây!

Một lúc sau Loan lại hỏi:

- Anh Tâm nè! Tại sao anh không dạy ở thành phố, mà lại về miền núi xa xôi quanh năm toàn sương núi mây vậy!

Tâm cười hỏi lại Loan:

- Còn Loan? Tại sao cũng không ở thành phố mà chuyển về đây?

- Tại vì Loan còn độc thân. Và lại ngày xưa Loan có nói chỉ thích đi thôi. Còn anh có gia đình, đáng lý ra anh dạy ở Thành phố thì phải hơn Loan!

Tâm đưa tay chặn lấy môi, thờ dài không trả lời Loan, không khí trong phòng chột yên lặng, hai người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Câu hỏi bất ngờ của Loan, làm cho tim anh đau nhói. Tâm không biết nói gì đây?

Loan lên tiếng phá đi sự im lặng:

- Anh Tâm! Loan xin lỗi đã có lời làm anh buồn nhé?

Tâm nhìn Loan gượng cười:

- Không có gì đâu Loan. Thật ra tôi muốn đi xa thành phố, có những cái khác lạ hơn, nơi ấy ồn ào quá tôi cũng không thích.

Nhìn đôi mắt nhuốm buồn của Tâm, Loan đoán được anh có chuyện buồn, không thể nói ra cùng Loan.